ארץ בראשית

כתב אלן מורגן
ציירה וולדיאנה קריקורקה

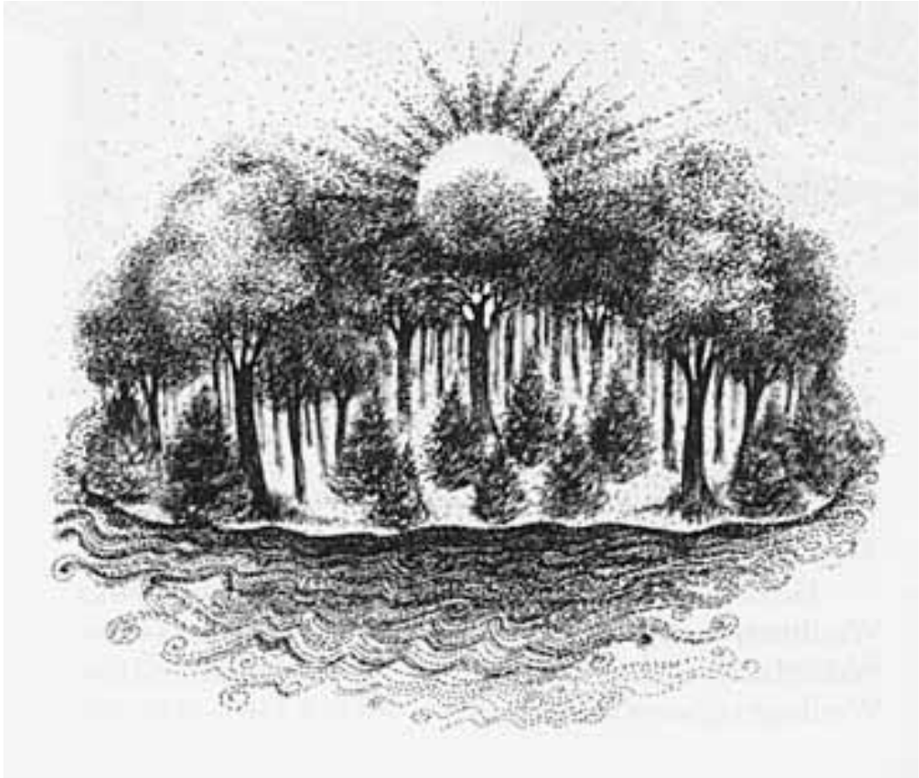

לפני הרבה, הרבה זמן, עוד לפני המתיישבים הראשונים הגיעו לצפון אמריקה, עוד לפני שהאינדיאנים היה שם, והם היו הראשונים, איש לא חי איפה שהוא חי היום. כולם היו רחוק, רחוק, במקום אחד. כולם חיו על אי מופלא האמצע הים, ולאי הזה קראו "ארץ בראשית".

היה זה מקום נעים מאוד וכולם היו מאושרים מאוד שם, ובמיוחד העצים, כי אלה יכלו לרקוד ולשיר, כמו שאנחנו יכולים היום. היום הדבר יכול להראות מוזר לאחדים מאתנו, אבל לפני זמן רב היה כך, כי העצים חיו בצורה שונה מזו של היום. יש אומרים שהם עדיין יכולים, ויתכן שזה כך. אינני יודע איך זה אצלכם, אבל אני ראיתי עצים שרוקדים כשרוח נושבת בלילה ושרים בצורה עצית שלהם.

אך לא חשוב מה שאתם חושבים איך זה היום, אז היה כפי שאמרתי כבר.

אנשי הארץ בראשית ועצי הארץ בראשית חיו בתאום טוב יותר מאשר הם חיים היום. העצים נתנו לאנשים לחיות לידם כי הם כופפו את ענפיהם

והרימו את שורשיהם והיו עצים גדולים שפתחו את הגזעים כדי שאנשים יוכלו לחיות בתוכם.

היה גם עץ מיוחד אחד, זקן יותר מכולם, והוא ידע את כל הסיפורים ואת כל השירים, ואיש לא יכול היה לזכור מתי שהוא עוד לא היה. כולם קראו לו העץ הקסום והשם הזה היה אמת. הוא עמד על הגבעה הגבוהה ביותר והיה כל כך גדול וכל כך גבוה שכל עונות השנה יכלו לגור בו.

חורף, אביב, קיץ וסתיו מצאו להם בית בתוך העץ הקסום והיה שם מספיק מקום לכולם.

אביב הייתה בחורה, ילידת האזור הפראי, בעלת שערות סבוכות ועיניים ירוקות. היא לבשה עלים ירוקים בהירים וזרים של פרחי בר. היא אהבה לרוץ, לרקוד ולשיר והיכן שלא דרכה הכל צמח ופרח.

קיץ הייה מבוגר מאביב וגבוה ממנה. הוא לבש קני קש וחציר וכובע דשא שלו משוך מעל עיניו, כדי לשמרן בפני השמש כאשר נם. והוא אהב לנום ולחלום יותר מכל. לפעמים הוא ישן ימים על ימים ושום דבר לא יכול היה להעיר אותו, עד שהיה מוכן להתעורר מעצמו.

סתיו היה בחור בגובה ביניים, בעל גוף דק ועיניים בוהקות. החיוך שלו היה לפעמים קצת עקום, הוא אהב לעשות תעלולים ותמיד שמר אחד בשרוולו. הוא לבש עלים צבעוניים שרעשו ונופפו כשהוא נע.

חורף הייתה מבוגרת יותר, אך רק בשנים. כי חיוכה היה השמח ביותר ורחב מאוזן לאוזן, והיא

נראתה תמיד מאושרת. שערותיה היו לבנות ועיניה בצבע חום כהה. עורה זרח כולו והיא ענדה עגילי קרח שנצצו בשמש. מעולם לא היה לה קר מדי.

בוודאי יראה לכם מוזר שכל העונות חיו ביחד ויתכן שהיה זה מוזר. קרה מקרה שביולי ירד שלג, אך בדרך כלל העונות שמרו על איזון. כך שבדרך כלל כל יום היה מזג אוויר ממוצע, לא חם ולא קר מדי, אלה בדיוק כפי שצריך.

ואז יום אחד התחיל לרדת גשם, וירד וירד ולא פסק כלל. באו אנשים לפסגת הגבעה ושאלו את ארבעת העונות מה דעתם על כך.

"אבל זאת לא אשמתנו" ניסה להסביר חורף.

"זה לא גשם שלנו" אמרה אביב.

"אני נהנה מטפטוף קל מדי פעם, אבל הפעם זה כבר יותר מדי" הסכים סתיו.

"מזג אוויר לח כל כך שאינני יוכל לישון" התלונן קיץ "וכשאני נרדם, אני חולם רק על מטריות."

והתברר שאין מה לעשות אלא רק לעמוד ולראות איך הגשם ממשיך לרדת. והוא ירד כל השבוע, וגם בשבוע שאחרי זה, ועוד שבוע ועוד אחד. הגשם ירד ושטף והיה כל כך הרבה מים סביב שהארץ בראשית התחילה להשתנות. הפלגים הפכו לנהרות, הנהרות לאגמים, האגמים לים והים התגלגל לכל מקום.

לאט, לאט המים עלו גבוה ועוד יותר גבוה, הציפו אדמה והטביעו עצים. העצים לא יכלו לזוז ממקומם כי השורשים שלהם היו עמוק באדמה. ולכן כשעץ עמד לטבוע במים, האיש שגר בו כרת אותו ועשה ממנו סירה. הם לא יכלו לנהוג אחרת,

וכך הצילו את עצמם וגם את העצים.
כי העצים לא מתו כשהפכו לסירות. זה היה בשבילם יותר דומה לשינה והם חלמו חלומות סירה כשצפו במים. ואמנם, למרות שלא יכלו לנהוג כפי שנהגו עד כה, ולא היו להם יותר שורשים וענפים, הם עדיין יכלו לרקוד ולשיר קצת ולנוע עם הרוח ועם גלי הים.

וכך כל האנשים שטו עכשיו בעצים שלהם ולא נשאר אף אחד על הקרקע, מלבד ארבעת העונות. והמקום היחיד מעל המים הייתה הפסגה של הגבעה, שם איפה שגדל העץ הקסום. אבל עדיין ירד גשם.

"מה נעשה" שאלה אביב.

"נצטרך גם אנו לזוז" אמר סתיו.

"אכן כך" הסכימה חורף.

"אבל נזדקק לסירה" אמר קיץ.

הם כולם הביטו על העץ הקסום ונדנדו בראשם. לא נאמרה יותר אף מילה, כי לא היה בכך צורך. הם ידעו כולם שלא יכרתו את העץ הקסום גם אם מצבם יהיה חסר כל תקווה. אך עדיין לא ידעו מה לעשות. כל העצים האחרים נכרתו ולא היו יותר עצים לבניית סירות.

"אולי ננסה לישון" הציע קיץ "אולי הפתרון יגיע

בשינה." וזה בדיוק מה שקרה. הם חלמו וכולם חלמו אותו החלום, כי הוא בא מהעץ הקסום. הם חלמו שהגיע ענן רעמים שחור וגדול. והברק היה בהיר מאוד וממש מסנוור. הברק פגע ישר בלב העץ הקסום והבקיע אותו עד השורשים. הרעם שאחרי הברק הרעיד את העץ וחתיכה גדולה שלו השתחררה ונפלה לארץ.

כשארבע העונות התעורר למחרת, מצאו שחלומם התגשם בדיוק. העץ הקסום התבקע. מחצית הגזע שלו היה עוד חי וצמח כמו קודם, אבל המחצית השניה שכבה על הארץ כאילו מחכה רק להם.

קשה לומר האם החלום שלהם היה ממשי או יותר סיפורו של העץ הקסום שרצה שירגישו חופשיים להשתמש בו אונייה.

בכל אופן הקטע הגדול של העץ הקסום התאים מאוד להכנת אונייה. וארבעת העונות עבדו כל היום כדי לסדר אותו, והשתמשו בקליפות העץ ובענפים שלו לסיפון ולתורן. הם עבדו כך גם בחושך עד שלקראת הבוקר הכל היה מוכן.

אבל הגשם המשיך לרדת והעץ הקסום היה כבר כולו מוקף במים. ארבעת העונות ידעו שהגיע זמן לעזוב. גם העץ הקסום ידע זאת והוא ביקש מהם שייקחו זרעים של עצים האחרים, שחיו בארץ בראשית. ארבעת העונות הבטיחו לזרוע את הזרעים שוב, כשימצאו מקום טוב, בו ירצו להישאר.

והעץ הקסום נתן גם לכל אחד מהם ענף אחד משלו. קיץ קיבל מוט חלק וארוך, וקל מאוד. סתיו קיבל מקל הליכה מעוות ומיובל. חורף קיבל מקל עבה וחזק במיוחד. ואביב קיבל זוג מקלות קלים, אחד לכל יד.

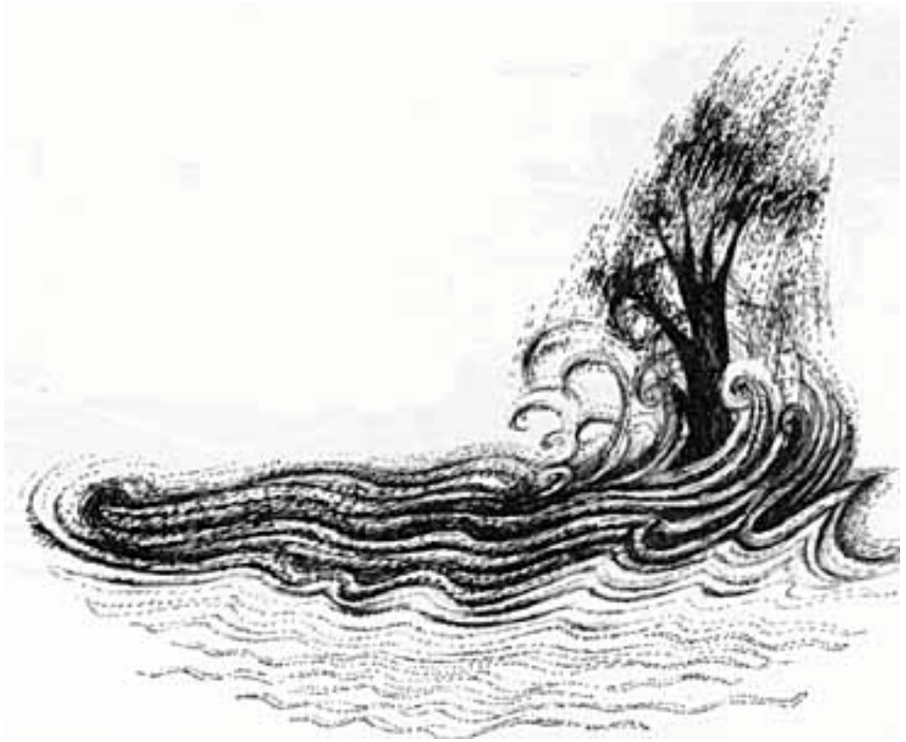

גורל ארץ בראשית הוכרע מהר מאוד. באותו הלילה קצה הים הגיע עד לגזע העץ הקסום. ארבעת העונות נפרדו ממנו ועלו על אנייתם. החשיך והם נפלו לתרדמה עמוקה וללא חלומות וכשהתעוררו בבוקר יכלו לראות רק הקצה הענף העליון של העץ הקסום. הוא נפנף להם והם נפנפו חזרה, וכעבור כמה דקות גם הענף הזה נעלם בתוך המים, וארץ בראשית נעלמה.

לא הייתה ברירה אלא להמשיך בהפלגה. סתיו אחז במוט ההגה, חורף פיקדה על המפרש, קיץ נשכב בצד הלוח כדי לאזן את האנייה ואביב עלתה על התורן לתצפית. ואז קראו כולם לאיש הרוח ו"והוווש!" איש הרוח הגיע.

"במה אוכל לעזור?" שאל.

"אנו מפליגים כדי למצוא מקום חדש לחיות בו" אמרה חורף "אנו מבקשים שתנשוב במפרשים שלנו."

"אעשה זאת" הבטיח איש הרוח ו"והוווש!" הוא נשב במפרשים וקיץ, סתיו, חורף ואביב יצאו לים.

הם הפליגו ימים אחרי ימים, הרחק, הרחק מהמקום בו הייתה ארץ בראשית. ובדרך הם שרו את השיר הזה, כדי לא לשכוח את ביתם האמיתי, עליו תמיד יחשבו בלבם.

אנו עוזבים את ארץ הבראשית.
עוזבים ארץ הבראשית ומפליגים דרך הים.
אך נזכור, נזכור תמיד את ארץ הבראשית,
בה חיינו תחילה.